

Tot parlant amb un historiador

Autor: Joan Cassola i Coenders

Data de publicació: 02-07-2015

En Joan Cassola ens exposa una conversa amb un historiador acadèmic, que si bé no es creu cap estudi d'en Jordi Bilbeny, sí que està còmode dins el relat historiogràfic oficial, totalment adulterat i manipulat.

Un diumenge d'ara farà un parell de mesos vaig anar invitat a la celebració del setantè aniversari d'en Rafel Ribó, el Síndic. L'acte es va fer al Mirador del CCCB a les vuit del vespre. Hi eren els Honorables Pasqual Maragall i Artur Mas, així com algú d'ICV, en Borja de Riquer, en González Casanova, En Raimon, en Josep Cuní, en Pere Viladecans, etc., fins a quasi un centenar de persones (segur que hi havia també dones remarcables, però jo no en coneixia cap). Estàvem tots a tocar, atès que a l'espai hi havia també un tercet de jazz tocant suau, amb en Queco Novell de mestre de cerimònies. Semblava una pel·lícula d'en Woody Allen. Hi va haver un torn de petits parlaments i li vaig demanar a en Conrad Blanch, que també hi era, que expliqués alguna anècdota de la nostra ascensió a l'Aneto per Salenques portant en Rafel Ribó, que s'estava preparant per la seva obsessió: l'ascensió al Cerví, que va fer després, imitant el seu pare que també la va fer de jove. Llavors, en Conrad va comentar la caiguda d'en Rafel, en el pas més espectacular del recorregut, que el deixà pendulant de la corda que jo aguantava, i al sonar el meu nom, en Cuní s'hi deuria fixar, a la caça de la notícia, perquè al cap d'una estona es va acostar on jo em trobava i se'm quedà mirant somrient, gest amb què jo vaig correspondre amb una indiferència que el va fer marxar. Ell, ho va dissimular tot amb una exagerada encaixada amb qui estava jo parlant en aquell moment. No sé encara si vaig fer bé o malament. En tot cas, és el que faig sempre. Però aquest no és el motiu pel qual escric això. Amb qui parlava, un historiador a qui m'havia acostat, en ser dels pocs que coneixia perquè té una casa prop del poble on jo visc, estàvem tenint una xerrada. Jo que li deia:

-Ecolta, t'ho haig de preguntar: què n'opines d'en Jordi Bilbeny?

-És un bon noi i un bon patriota, però hauria de vigilar més el que diu, perquè ens deixa en ridícul davant la comunitat

internacional.

-Com? Per què?

-Mira: fins que no presenti un document que demostrï el que sosté, no hi ha res a fer.

-Caram! I de la història que es construeix sobre documents falsos, què? I ara que hi som, et vull comentar que potser als catalans ens va bé no reconèixer la pròpia història. No sé quan, vaig llegir un reportatge en un diari, on uns científics afirmaven que quan naixem portem incorporada la història dels nostres progenitors; o sigui que, si, per exemple, el meu pare va matar algú, el meu cervell ho té amagat en algun racó. Doncs potser passa igual amb els crims col·lectius, i així ens estalviem d'afrontar-nos a veure catalans matant un fart d'indis...

-Els espanyols! Els espanyols! Els espanyols!

Tallà tot trasbalsat el meu interlocutor, del qual haig de dir que és una persona de tracte exquisit, d'una gran bonhomia i de cor net, sinó aquesta situació no hauria estat possible.

Llavors, jo li vaig respondre:

-Òndia! No veus que m'acabes tot just de donar la raó?

I em vaig posar a riure, deixant-lo pensatiu. I ens vam distreure l'atenció cap a una altra cosa.

La reacció de l'historiador va ser exagerada i encara més per una cosa que passà fa tant temps, però quan insinuo aquest tema a qui sigui, les reaccions són normalment de fugir d'estudi. La història —o sigui, el passat—, s'ha d'assumir tal com és, per poder construir el futur. Si la confederació catalana va ser la primera gran potència marítima i colonial, tant en sentit cronològic com d'abast, a la qual van seguir totes les altres potències europees que van matar tot tipus de persones i traficant amb tota mena de gents, és evident que qui va començar no va actuar de diferent manera.

Tots els països europeus han acceptat la seva història i, si ha calgut per algun episodi o relació de fets vergonyants, han demanat disculpes o han fet alguna reparació. No cal que esmenti el cas més recent d'això en la història europea. Per tant, si ens toca fer examen de consciència, com els que fèiem a l'escola en els exercicis espirituals en alguna perduda rectoria de les muntanyes on hi havia el corresponent capellà desterrat per catalanista, doncs potser s'haurà de fer.

Joan Cassola